

Želanie pre nás oboch

Refrén, na ktorý
sa nedá zabudnúť

TILLIE COLEOVÁ

Želanie pre nás oboch

Preložila Andrea Vargovčíková

Tillie Cole
A WISH FOR US

Copyright © 2018, 2025 by Tillie Cole
Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková
Cover and internal design © 2025 by Sourcebooks
Cover design by Jenna Stempel-Lobell
Cover images © Bennett/Adobe Stock, Vera Lair/Stocksy
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0751-2

*Venujem Romanovi,
tlkotu môjho srdca.*

*„Hudba dáva vesmíru dušu,
krídla mysli, let predstavivosti
a život všetkému.“*

PLATÓN

I. KAPITOLA

Cromwell

Brighton, Anglicko

Klub vibroval hudbou a ľudí ovládal rytmus. Ruky vo vzduchu, rozhojdané boky, doširoka otvorené oči, zahmlené pohľady. Hudba im prenikala do uší a pravidelné údery určovali každý pohyb. Vzduch bol hustý a horúci, oblečenie sa lepilo na kožu. Ľudia sa tisli v preplnenom klube, len aby ma počuli.

Pozoroval som, ako hrajú farbami. Pozoroval som, ako sa dávajú unášať hudbou. Pozoroval som, ako zo seba striasajú úlohy, ktoré plnia cez deň – úlohy administratívnych pracovníkov, študentov, policajtov, pracovníkov call centra. V tejto chvíli, v tomto klube, pravdepodobne pod vplyvom omamných látok, ich hypnotizovala moja hudba. Momentálne predstavovala celý ich život. Na ničom inom nezáležalo. Zakláňali hlavy a hnali sa za opojením, takmer až nirvánou, ktorú som im poskytoval z pódia.

Ja som však necítil nič okrem otupenosti alkoholom.

Okolo pása sa mi ovinuli ruky. Horúci dych mi obmýval ucho a plné pery mi posievali krk bozkami. Roztočil som poslednú platňu, schmatol fľašu whisky a napil sa priamo z nej. Položil som ju a presunul sa k notebooku, aby som zmixoval ďalšiu melódiu. Ruky s ostrými nechtami mi prehrabávali čierne vlasy a ťahali za ne. Ťukal som do klávesov, stlmil hudbu a spomalil rytmus.

Moje nádychy a výdychy sa predĺžili a dav dychtivo čakal. Viedol som ich k nenáhlivému kolísaniu a pripravoval na crescendo. Na pôsobivý nápor rytmov a úderov bicích, na šialenú zmes, ktorú som nachystal. Zdvihol som zrak od notebooku a s úsmevom prechádzal pohľadom po dave. Ľudia čakali... čakali... jednoducho čakali...

Teraz!

Buchol som po tlačidle a pridržal si slúchadlo na ľavom uchu. Davom sa prehnala vlna, akoby ho zasiahol blesk elektronickej tanečnej hudby. Nad hlavami im vybuchovali neónové farby, zelená, modrá, červená a obklopovali každého tanečníka ako žiariace štíty.

Ruky mi zovreli pás, no ja som si ich nevšímal. Vypočul som však volanie whisky. Znova som si upil a svaly sa mi postupne uvoľňovali. Ruky mi doslova tancovali po klávesoch notebooku a mixážnom pulte.

Zdvihol som zrak. Tanečníkov som mal stále vo svojej moci.

Ako vždy.

Moju pozornosť upútala dievčina uprostred. Dlhé hnedé vlasy mala stiahnuté dozadu a na sebe fialové šaty so stojáčikom – bola oblečená úplne inak než všetci ostatní. Aj farby, ktoré ju obklopovali, boli iné – svetloružová a levanduľová. Zvláštne pokojné. Zachmúrene som ju pozoroval. Mala zavreté oči, no nehýbala sa. Ostatní sa okolo nej tlačili a vlnili, no ona sa ani nepohla. Akoby tu bola úplne sama. Zakláňala hlavu, na tvári sústredený výraz.

Zrýchľoval som tempo a žmýkal tanečníkov, ako sa len dalo. No dievča sa ani nepohlo. Nešlo mi to do hlavy. Vymetačov klubov som si odjakživa vedel omotať okolo prsta. Ovládal som ich všade, kde som hral. Bol som bábkoherec, oni bábky.

Hrdlom mi stiekla ďalšia dávka pálivej whisky. Dievča sa nepohlo ani počas nasledujúcich piatich skladieb, iba stálo na mieste a vstrebávalo rytmus ako vodu. Tvár malo ako vytesaná z mramoru. Ani náznak úsmevu. Ani štipka eufórie. Len... zatvorené oči a zvláštny výraz.

Ružová a levanduľová farba ju obklopovali ako štít.

„Cromwell,“ zašepkala mi do ucha blondínka, ktorá ma obchytávala a lepila sa na mňa. Nadvihla mi tričko a prstami zašla za pás džínsov. Cítil som jej dlhé nechty čoraz nižšie. Pohľad som však od dievčiny vo fialových šatách neodtrhol.

Hnedé vlasy sa jej už krútili od vlhkosti spotených tiel okolo nej. Blondínka, ktorej nechýbalo veľa, aby ma pred očami celého klubu vyhonila, už rozopínala rázporok. Nahodil som ďalší mix piesní, odstrčil jej ruku a zapol si zips. Keď mi rukami vkĺzla do vlasov, zavrčal som. Pozrel som na kamoša, ktorý hral predomnou. „Nick!“ Ukázal som na mixážny pult. „Dozri na to. A nieže to domrvíš!“

Nick sa najprv nechápavo zamračil, potom si všimol dievča za mnou a veľavravne sa usmial. Vzal si slúchadlá a šiel overiť, či playlist, ktorý som nastavil, bude naozaj hrať. Steve, majiteľ klubu, vždy pustil do zákulisia zopár dievčat. Nikdy som ho o to nežiadal, no ani som sa nebránil. Prečo by som odmietal sexi kočku pripravenú na všetko?

Vzal som si fľašu whisky a v tej chvíli sa mi blondínka prisala na pery. Schmatla ma za tieľko s logom hudobného festivalu Creamfields a ťahala dozadu. Odtiahol som sa a nahradil jej ústa fľašou. Blondínka nás viedla ďalej do tmavého kúta v zákulisí. Kľakla si a opäť sa zamerala na môj rázporok. Zavrel som oči a nechal ju robiť si svoju prácu.

Oprel som si hlavu o stenu a lial do seba whisky. Nútil som sa niečo cítiť. Sklopil som zrak a pozoroval natriasajúcu sa blond hlavu. Otupenosť, pomocou ktorej som sa

prebíjal každým poondiatym dňom, mi však nedovoľovala niečo skutočne precítiť. V spodnej časti tela mi vzrastal tlak, stehná sa mi napli a vzápätí bolo po všetkom.

Blondínka vstala. Uprela na mňa iskrivý pohľad a prstom mi obkreslila oko. „Máš zvláštnu farbu očí. Tmavomodrú.“

Nemýlila sa. Moje oči v kombinácii s čiernymi vlasmi vždy priťahovali pozornosť. Pravdaže, aj to, že Cromwell Dean, čiže ja, patril k najžiadanejším novým dídžejom v Európe. Uznávam, možno to nesúviselo ani tak s očami, ako s menom, ktoré sa toto leto vynímalo na prvom mieste v zozname účinkujúcich na väčšine najväčších hudobných festivalov a klubov.

Zapol som si zips a pozrel na Nicka, ktorý púšťal ďalší nastavený mix. Stuhol som, nepodarilo sa mu zmeniť rytmy tak, ako by som to urobil ja. Na pozadí dymu na tanečnom parkete sa objavila námornícka modrá farba.

Tú som nikdy nepoužíval.

Obišiel som blondínku so slovami „vďaka, zlato“ a nevnímal si, ako zasyčala „debil“. Zložil som Nickovi slúchadlá a nasadil si ich. Potúkal som po klávesnici a dav bol opäť v mojej moci.

Mimovoľne som zaletel pohľadom k miestu, kde stálo dievča vo fialových šatách.

Nebolo tam. S ním zmizla aj svetloružová a levanduľová farba.

Nalial som do seba ďalšiu dávku whisky a pustil novú melódiu. A potom som úplne vypol.

* * *

Piesok pod nohami chladil. Tu v Spojenom kráľovstve sa síce začínalo leto, no neznamenal to, že v nočnom vetre vám nebudú odmrzáť gule. S fľašou alkoholu a cigaretami v ruke som si sadol na zem. Zapálil som si a zahľadel sa na

tmavú oblohu. Vo vrecku mi zavibroval telefón... Už zasa. Domŕzal celú noc.

Naštvaný, že musím pohnúť rukou, som ho vytiahol. Tri zmeškané hovory od profesora Lewisa, dva od mamy a zopár esemesiek.

Mama: Profesor Lewis sa s tebou snaží skontaktovať. Čo mieniš robiť? Prosím, ozvi sa mi. Viem, že si rozrušený, no ide o tvoju budúcnosť. Máš veľký dar, synček. Možno tento rok nastal čas na nový začiatok. Nepremrhaj ho len preto, lebo sa na mňa hneváš.

Rozzúrnil som sa. Najradšej by som ten posratý mobil šmaril do mora a pozeral sa, ako klesá na dno spolu so somarinami, ktoré sa mi prehánajú hlavou. Písal aj profesor Lewis.

Lewis: Ponuka stále platí, no do budúceho týždňa potrebujem poznať odpoveď. Mám všetko potrebné na presun. Okrem Tvojej odpovede. Máš výnimočný talent, Cromwell. Nezahod' ho. Môžem Ti pomôcť.

Tentoraz som mobil pustil do piesku a ľahol si. Vtiahol som do pľúc dávku nikotínu a zatvoril oči. V tej chvíli som zaregistroval jemné tóny klasickej hudby. Mozarta. Prichádzali odkiaľsi zblízka.

V mysli omámenej alkoholom som sa vrátil do detstva...

„Čo počuješ, Cromwell?“ opýtal sa ma otec.

Zavrel som oči a započúval sa. Za viečkami tancovali farby. „Klavír, husle, violončelá...“ Zhlboka som sa nadýchol. „Počujem červenú, zelenú a ružovú.“

Otvoril som oči a pozrel na otca, ktorý sedel na mojej posteli a díval sa na mňa so zvláštnym výrazom na tvári. „Počuješ farby?“ spýtal sa. Nezdalo sa však, že by ho to prekvapilo. Očervenel som a skryl si hlavu pod perinu. Otec mi ju stiahol z očí a pohladil ma po vlasoch. „To je dobré,“ vyslovil hlbokým hlasom. „Veľmi dobré...“

Prudko som precitol. Týpla mi ruka. Pozrel som sa na fľašu, ktorú som zvieral, prsty mi doslova zbeleli. Posadil som sa a zakrútila sa mi hlava, mal som príliš vysokú hladinu alkoholu v krvi. V spánkoch mi pulzovalo. Uvedomil som si, že za toto nemôže whisky, ale hudba doliehajúca odkiaľsi z pláže. Odhrnul som si vlasy z tváre a pozrel sa doprava.

Kúsok odo mňa niekto sedel. Žmúril som do ustupujúcej noci. Vďaka svetlu skorého letného úsvitu som rozpoznal črty dievčaťa. Bolo zabalené do deky a vedľa seba malo telefón, z ktorého sa rinuli tlmené tóny Mozartovho klavírneho koncertu.

Neznáma zrejme vycítila môj pohľad a otočila hlavu. Zamračil som sa, rozmýšľal som, odkiaľ ju poznám, no potom...

„Ty si ten dídžej,“ prehovorila.

Docvaklo mi to. Dievča vo fialových šatách.

Pritiahla si deku. Všimol som si, že má prízvuk. Tipoval som ju na Američanku a podľa silnej nosovej výslovnosti odkiaľsi z oblasti biblického pásu.

Pripomínala mi moju mamu.

Nereagoval som a jej nadvihlo kútiky úst. Nikdy som toho veľa nenahovoril. Najmä keď mi v žalúdku ločkala whisky a nemal som najmenší záujem o štvrtý nadržanom na chladnej brightonskej pláži klábovať o ničom s neznámou babou.

„Počula som o tebe,“ pokračovala. Zadíval som sa na more. V diaľke sa črtali nasvietené lode, vyzerali ako poletujúce drobučké svätajánske mušky. Sucho som sa zasmial. Super! Ďalšia, čo sa chce vyspať s dídžejom.

„Dobré pre teba,“ zamumlal som a upil si z fľaše. Do lu hrdlom sa mi šírilo návykové pálenie. Dúfal som, že sa naštve alebo sa aspoň prestane pokúšať ťahať zo mňa slová. Ďalší hluk už neznesiem.

„Ani nie,“ odsekla. Nechápavo som na ňu pozrel. Hľadela na more a opierala si bradu o ruky zložené na kolenách. Deká sa jej zosunula z pliec a odhalila fialové šaty, ktoré som si všimol už predtým. Otočila ku mne hlavu a položila si líce na ruky. Zostalo mi teplo. Bola fakt pekná. „Počula som o tebe, Cromwell Dean,“ mykla plecami. „A tak som si zohnala lístok, aby som ťa videla predtým, než zajtra pôjdem domov.“

Zapálil som si ďalšiu cigaretu. Pokrčila nos, očividne jej nevoňala.

Tak to mala smolu. Mohla sa porúčať. Pokiaľ viem, Anglicko je slobodná krajina, takže mohla ísť kamkoľvek.

Mlčky ma pozorovala. Prižmúrila veľké oči, akoby ma podrobne skúmala a videla vo mne niečo, čo pred všetkými skrývam.

Takto si ma nikto neobzeral. Nikomu som totiž tú šancu ani nedoprial. Na pódiu v kluboch som doslova prekviatal, pretože všetci boli odo mňa ďaleko, dolu na parkete. Nikto nikdy nevidel moje skutočné ja. No z jej pohľadu mi od nervozity naskakovala husia koža.

Nemal som náladu na takéto somariny.

„Dnes večer som už orál mal, láska. O druhé kolo nemám záujem.“

Zažmurkala a aj v šere bolo vidno, ako jej očervneli líca.

„Tvoja hudba nemá dušu,“ vyhrkla. Zastal som s cigaretou na polceste k ústam. Jej slová ma akosi zvláštne pichli, no čokoľvek sa vo mne dialo, potlačil som to a vrátil sa k zvyčajnej otupenosti.

Potiahol som z cigarety. „Vážne? Čo už.“

„Počula som, že medzi dídžejmi si priam boh. No tvoja hudba je iba zmes umelých beatov a silených opakujúcich sa výbuchov neoriginálneho tempa.“

Zasmial som sa a pokrútil hlavou. Pozrela sa mi rovno do očí. „Volá sa to elektronická tanečná hudba. Nie päťdesiatčlenný orchestr.“ Rozhodil som rukami. „Počula si o mne, sama si to povedala. Vieš, čo hrám. Hádám si nečakala Mozarta.“ Zaletel som pohľadom k jej telefónu, z ktorého sa rinul ten prekliaty koncert.

Prekvapil som sám seba. Tak dlho som sa s nikým nebalil už... vlastne som netušil ako dlho. Potiahol som si z cigarety a vydýchol dym, ktorý mi uviazol v hrudi. „A vypni to, dobre? Kto, došľaka, najprv počúva tanečného dídžeja a potom sa presunie na pláž a pustí si klasiku?“

Zamračila sa, ale vypla mobil. Lahol som si na studený piesok a zavrel oči. Započúval som sa do jemného šplechtu vln narážajúcich na breh. Hlavu mi vyplnila bledozelená farba. Počul som, ako sa to dievča pohlo. Dúfal som, že odchádza. Vycítil som však, že sa iba presunula bližšie ku mne. Whisky a zvyčajný nedostatok spánku ma sťahovali do temnoty.

„Čo cítiš, keď mixuješ hudbu?“ spýtala sa. Nechápal som, prečo sa vôbec snaží o rozhovor.

Napodiv som jej však odpovedal. „Necítim nič.“ Mlčala, a tak som otvoril jedno oko. Pozorovala ma. Také veľké hnedé oči som hádam ešte nevidel. Tmavé vlasy mala zopnuté do chvosta. Všimol som si aj plné pery a hladkú pokožku.

„Tak to je problém,“ usmiala sa, no pôsobila skôr smutne a súcitne. „Najlepšia hudba vzniká, keď ju jej tvorca aj poslucháč cíti. Každá časť, od nástroja, z ktorého vychádza, až po ucho, ktoré ju počúva, musí byť doslova pretkaná pocitmi.“ Tvárou sa jej mihol zvláštny výraz. Ktovie, čo znamenal.

Akoby mi zabodla nôž do hrude. Takú ostrú poznámku som nečakal. A už vôbec nie bolesť, ktorá sa objavila. Akoby mi sekáčom na mäso zaťala do duše.

Najradšej by som vyskočil na nohy a utiekol. Vymazal jej hodnotenie mojej hudby z pamäti. Namiesto toho som sa silene zasmial a odsekol: „Vráť sa domov, Dorotka. Späť tam, kde hudba niečo znamená, kde ju cítia.“

„Dorotka bola z Kansasu.“ Odvrátila sa. „Ja nie.“

„Tak sa vráť tam, odkiaľ si prišla,“ odsekol som. Prekrížil som si ruky cez prsia, ponoril sa do piesku a opäť zavrel oči. Usiloval som sa nevnímať silnejšie nárazy studeného vetra. Vyháňal som z mysle slová, ktoré ma stále bodali do srdca.

Nikdy som nedopustil, aby sa ma niečo takto dotklo. Už nie. Musel som sa iba vyspať. Nechcel som sa vrátiť k mame tu v Brightone a môj byt v Londýne bol príliš ďaleko. Mohol som len dúfať, že ma odtiaľto nevypoklonkujú policajti.

So zavretými očami som povedal: „Ďakujem za polnočnú kritiku, no ako najrýchlejšie stúpajúceho európskeho dídžeja, ktorého si žiadajú najlepšie kluby na svete – a to mám len devätnásť –, ma tvoje postrehy nemusia zaujímať a môžem pokračovať vo svojom skvelom živote.“

Dievča si vzdychlo, no mlčalo.

Prebral som sa vo chvíli, keď mi slnko svietilo rovno do očí. Nadvihol som viečka a zľakol sa. V hlave sa mi ozýval škrekot čajok. Posadil som sa. Pláž bola prázdna a slnko vysoko na oblohe. Pretrel som si tvár a zastonal, opica udrela v plnej sile. V žalúdku mi zaškvrkalo. Zatúžil som po anglických raňajkách s litrom čierneho čaju.

Vstal som a čosi zo mňa spadlo. Pri nohách sa mi zhrčila deka. Tá, ktorú mala cez plecica prehodenú Američanka vo fialových šatách.

Zdvihol som ju a do nosa mi udrela jemná vôňa. Sladká, návyková.

Rozhliadol som sa okolo seba, ale pláž bola prázdna.

Nechala tu deku. Nie, prikryla ma ňou. „*Tvoja hudba nemá dušu.*“ Pri spomienke na jej slová sa mi zovrel žalúdok. Potlačil som ten pocit rovnako ako všetko, čo ma nútilo cítiť. Uväznil som to hlboko v sebe.

A vybral som sa domov.

2. KAPITOLA

Cromwell

Jefferson Young University, Južná Karolína
O tri mesiace

Zaklopal som na dvere.

Nič.

Položil som tašku na zem. Keď sa nikto neohlásil, stisol som kľučku a vošiel dnu. Dve steny miestnosti boli vyta-petované plagátmi kapiel. Všimol som si aj obraz, myšiaka Mickeyho, ba aj ďatelinu. Námety od výmyslu sveta. Taký náhodný výber som asi ešte nevidel. Posteľ bola rozhádza-ná, paplón v čiernej obliečke zhrčený konča postele. Na malom stole sa povalovali prázdne vrecká od zemiakových lupienkov a čokoládových tyčiniiek. A na parapete boli od-ložené použité farby a štetce.

Ani ja som síce nemával v izbe ukážkový poriadok, no až takýto bordelár som nebol.

Po ľavici som mal zrejme svoju posteľ. Prepchatú tašku som hodil na zem a zvalil sa na matrac. Posteľ bola malá, nohy mi z nej takmer viseli. Nasadil som si slúchadlá, dovtedy zavesené na krku. Zmáhala ma únava z časového posunu a stuhnutá šija ma bolela z nepohodlnej polohy, v ktorej som spal počas letu.

Práve som si chcel pustiť hudbu, keď sa rozleteli dvere. Zrak mi padol na vysokého strapatého blondiaka. Mal na sebe dlhé šortky a tielko. „Tak si tu!“ vyletelo z neho. Za-prel sa rukami o kolená a lapal dych.

Spýtavo som zdvihol obočie. Gestom mi naznačil, aby som vydržal, po chvíli ku mne pristúpil a podal mi ruku. Neochotne som mu ju potriasol. „Ty si zrejme Cromwell Dean,“ povedal.

Posadil som sa a spustil nohy z postele. Chalan odtiahol stoličku od stola a presunul ju k mojej posteli. Otočil ju, posadil sa a vyložil si ruky o operadlo. „Som Easton Farraday, tvoj spolubývajúci.“

Prikývol som a ukázal na jeho stranu izby. „Máš dost eklektickú výzdobu.“

Easton zažmurkal a doširoka sa usmial. Nebol som zvyknutý na vysmiate ľudí. Nikdy mi nešlo do hlavy, kde berú dôvody na toľké úsmevy. „Pre mňa je to asi rovnako dobrý prívlastok ako hociktorý iný.“ Postavil sa. „Tak poďme.“

Prehrabol som si vlasy a vstal. „A kam, dopekla?“

Zasmial sa. „Človeče, asi mi chvíľu potrvá, kým si zvyknem na ten prízvuk.“ Štuchol ma do ramena. „Tunajšie baby budú z neho hotové.“ Nadvihol obočie. „Plus to, že si slávny dídžej a tak. Báb máš na každý prst desať, čo?“

„Nesťažujem sa.“

Položil mi ruky na plecía. „Ty šťastlivec! Aj ja to chcem vedieť!“ Viedol ma k dverám. „Poďme. Easton Farraday ťa povodí po škole.“

Pozrel som sa z okna na nádvorie, slnko parádne pripekalo. Na takéto teplo som nebol zvyknutý. Mama síce pochádzala z Južnej Karolíny, no ja som to tu nepoznal. Prestáhovali sme sa do Veľkej Británie, keď som mal len sedem týždňov. Narodil som sa v Amerike, no bol som skrz-naskrz Brit.

„Prečo nie?“ podvolil som sa a Easton ma vyviedol von.

Kráčali sme po chodbe. Minuli sme zopár študentov, všetci Eastona zdravili. Môj nový spolubývajúci zdravil chalanov aj baby podaním ruky, objatiami aj žmurknutím.

Neušlo mi, ako čudne sa na mňa chalani pozerajú. Niektorí si ma podozrievavo premeriavali, iní ma očividne spoznali.

Easton kývol hlavou chlapcovi a dievčaťu, ktorí sa k nám blížili. Chalan sa na mňa pozrel. „Doriti, Cromwell Dean! Easton spomínal, že prídeš, no myslel som si, že iba fabuluje.“ Potriasol hlavou. „Čo tu vlastne robíš? Nikto tu o ničom inom ani nehovorí.“

Otvoril som ústa, no Easton ma predbehol. „Kvôli Lewisovi, čo? Každý, kto niekedy držal v ruke nejaký hudobný nástroj, je tu kvôli nemu.“

Chalan prikývol, ako keby som odpovedal ja, a nie Easton. „Som Matt, Eastonov kamoš,“ zasmial sa. „Čoskorozistíš, že bývaš s najpopulárnejším chalanom v škole. Sme tu len malí hráči, no tomuto tu sa ústa nezatvoria celý deň. V prvom ročníku ho do troch týždňov poznal každý. A o pár týždňov celá fakulta.“

„Sara,“ predstavila sa červenovláska stojaca vedľa Matta. „Určite ťa zaradia do našej skupiny.“

„V piatok musíš hrať,“ vyhlásil Matt.

Easton zastonal a udrel Matta do ramena. „Mal som plán, Matt. Najprv sa musíš snažiť, aby si ho mohol o niečo žiadať.“

Pohľadom som behal z Matta na Eastona a späť. Sara iba prevrátila oči a potom sa Easton obrátil ku mne. „Pár kilometrov odtiaľto je opustená stará stodola alebo sklad, či čo to je. Spolu s pozemkom ju vlastní bývalý študent a dovolil nám ju používať na žúry. Tu v okolí nie je veľmi kam ísť, preto sme museli byť kreatívni. Všetko je pripravené. Jeden z minuloročných štvrtákov zohnal osvetlenie a vybavil tanečný parket a pódium. Chcel rozhádzať otcove prachy za to, že podvádzal jeho mamu. Teraz je tá stodola snom každého študenta.“

„A čo polícia?“ zaujímal som sa.

Easton pokrčil plecami. „Toto je malomesto. Väčšinou sme tu len domáci. Jefferson nikdy nebol v hľadáčiку, iba ak vďaka nízkemu školnému pre miestnych. No tento rok prišiel Lewis. Väčšina policajtov chodila na strednú s niekým z mesta. Sú to starí kamoši. Dajú nám pokoj.“

„Máme dohodu, že sa navzájom neotravujeme. Stodola je ďaleko od civilizácie, takže sa nikto nemôže sťažovať na hluk,“ dodal Matt.

Búšilo mi v hlave. Potreboval som cigaretu a asi štrnásť hodín spánku. „Jasné,“ povedal som. Upierali sa na mňa tri páry očí a netrpezlivo očakávali odpoveď.

„Doriti!“ Matt objal Saru okolo pliec. „Nemôžem tomu uveriť. Cromwell Dean bude hrať v Stodole!“ Obrátil sa na Eastona. „Bude to bomba!“

Easton zasalutoval a položil mi ruku na plece. „No nič, s Cromwellom pokračujeme v prehliadke. Uvidíme sa neskôr.“ Nasledoval som ho dolu po schodoch vedúcich na nádvorie. Masa vlhkého vzduchu do nás narazila ako nákladný vlak. Easton sa zhlboka nadýchol a rozťahol ruky. „Tak, Cromwell, toto je nádvorie.“ Skupinky polihovali na trávniku a z telefónov sa rinula hudba. Študenti čítali, niektoré páriky iba oddychovali. Znova všetci pozdravili Eastona. Na mňa len civeli. Asi to nie je nič nezvyčajné, keď v druhom ročníku nastúpite na malú univerzitu a ešte k tomu pochádzate z inej krajiny.

„Tu sa oddychuje, ulieva zo školy a všeličo iné,“ povedal Easton. Nasledoval som ho do jedálne, potom do knižnice. Tam ma nezabudol informovať, že nie je určená iba na čítanie, ale aj na sex za policami. Prišli sme k pikapu. „Nasadni,“ vyzval ma. Na protesty som nemal silu, tak som nastúpil a vydali sme sa na cestu.

„Tak?“ spýtal sa. Zapálil som si cigaretu a potiahol. Vydýchol som so zatvorenými očami. Deväť hodín letu bez nikotínu bolo hotové utrpenie.

„Podel sa o pôžitok, Crom,“ nabádal ma Easton. Podal som mu cigaretu. Stiahol som okno a zadíval sa na športové ihriská a malý futbalový štadión.

„Tak?“ zopakoval Easton. „Chápem, že Lewis je lákadlo, no ty už predsa máš nejaké renomé, nie?“ Oprel som si hlavu o opierku a pozrel naňho. Na ruke sa mu vynímalo tetovanie, asi nejaké znamenie zverokruhu alebo čo. Nikdy som nechápal, prečo ľudia ostanú iba pri jednom tetovaní. Len čo som si dal urobiť prvé, objednal som sa na ďalšie. Odvtedy pretieklo už veľa vody a ešte som neskončil. Bol som doslova závislý.

Z reproduktora hrali pesničky z playlistu v jeho telefóne. Ako na povel sa spustil jeden z mojich mixov. Zasmial sa. „Nečuduj sa, to je božie znamenie, že mi máš odpovedať.“

Zaklonil som hlavu, zavrel oči a vdychoval dym. „Rok som študoval na univerzite v Londýne. Bolo to v pohode, no už som nechcel zostať v Anglicku. Lewis ma sem pozval, aby som študoval uňho. A tak som tu.“

Nakrátko zavládlo ticho. „Dajako mi to nejde do hlavy. Načo vôbec študuješ? Už máš našliapnuté na svetovú kariéru. Načo strácať čas vysokou školou?“

Stiahol sa mi žalúdok a zovrelo sa mi hrdlo. Nechcel som sa o tom baviť. Opäť som zavrel oči a neodpovedal.

Easton si vzdychol. „Fajn. Buď tajomný. Aj z toho budú baby šaliť.“ Štuchol ma do ruky. „Otvor oči. Ako ti mám ukazovať pamiatky Jeffersonu, keď sa nepozerala?“

„Môžeš mi urobiť audioprehliadku. Tuším sa ti nezavrú ústa. Raz by si sa tým mohol živiť.“

Vybuchol do smiechu. „To je fakt.“ Ukázal na mestečko, do ktorého sme práve vchádzali. „Vitaj v Jeffersoni. Založený v roku tisícosemstodvanásť, dvetisíc obyvateľov.“ Odbočil na hlavnú cestu. „Nájdeš tu všetky bežné podniky,“ vysvetľoval s príšerným anglickým prízvukom. Zrej-